

Příloha 1

Nabídka služeb NZDM Klub R-Mosty, Praha 3

1. **PORADENSKÝ ROZHOVOR** - odehrává se formou rozhovoru s uživatelem (nejlépe v samostatné místnosti - individuálně), obsahuje vyhodnocení situace, nabídku rady, informací a řešení vedoucí k odstranění obtíží. Jde o řešení aktuálních problémů a zvyšování kompetence uživatele tyto problémy řešit. (Za pracovníkem můžeš přijít s tím, aby ti pomohl najít řešení tvé otázky. Pomůže ti uvědomit si, v čem problém/jádro otázky vězí, společně navrhnete možnosti, jak problém řešit. Klíčem k řešení tvé otázky jsi vždycky ty... Pracovník ti rád k řešení nebo odpovědi pomůže.).

2. **ROZHOVOR** – všeobecný rozhovor, jako metoda vytváření vztahu klient-pracovník, neobsahuje témata vymezená v jednotlivých typech poradenství.

(S pracovníkem si můžeš promluvit o čemkoliv chceš (kamarádi, rodina, sex, škola, práce, volný čas, drogy a závislosti, problémy, radosti, zážitky...). Můžete u toho bát sami nebo i ve skupině. Pracovník se snaží ti porozumět, dobře vnímá, co říkáš a oceňuje to. Neboj se pokecu, pracovník si totiž povídá rád...).

3. **ONLINE ROZHOVOR** – interakce s uživatelem prostřednictvím sociální sítě nebo e-mailu (řídící se zvláštními zásadami).

4. **SITUAČNÍ INTERVENCE** - sociálně pedagogická práce v situacích, které spontánně vznikají v prostoru klubu. Pracovník při nich vstupuje do interakcí, které nastávají mezi dětmi, komentuje a přináší podněty, reflektuje situaci a používá další techniky, které přetváří běžnou situaci v pedagogickou práci.

(Pracovník ti nabízí svůj pohled (komentář) na to, co říkáš, jak se chováš a pomáhá ti tak uvědomit si souvislosti a důsledky tvého jednání. Nabídne ti další možnosti, jak se na problém nebo téma o kterém mluvíš, dívat. Pomůže ti tak třeba nalézt zatím neznámý pohled na věc...).

5. **SKUPINOVÁ AKTIVITA** - aktivita vycházející s iniciativy klientů, často bez přispění pracovníka, zahrnuje volnočasové aktivity – hra na kytaru, fotbálek, PC hry, chat na internetu, poslech hudby atp.; pracovník zprostředkovává např. jen pomůcky, materiál.

(Pokud se chceš věnovat volnočasovým aktivitám (fotbálku, stolním hrám, šipkám, kytarám, počítači...), pracovník ti k tomu pomůže zajistit podmínky (půjčí ti například vybavení). Her se také může s tebou a kamarády zúčastnit.).

6. **PRÁCE SE SKUPINOU** - práce se skupinou cílená od pracovníka ke skupině zaměřená na rozvoj psychosoc. dovedností klientů; skupinové diskuse, skupinový výlet, apod..

7. **VZDĚLÁVÁNÍ/DOUČOVÁNÍ** - pomoc s učivem, doučování, učení dovedností.

8. **Pobyt v zařízení**

9. **Zprostředkování a informační servis**

(Pokud sháníš nějakou informaci, potřebuješ si nutně zatelefonovat nebo chceš od klubu dostat třeba antikoncepční prostředky, přijď za pracovníkem a domluvte se...).

10. PRÁCE SE SKUPINOU - práce se skupinou cílená od pracovníka ke skupině zaměřená na rozvoj psychosoc. dovedností klientů; skupinové diskuse, skupinový výlet, apod..

11. KRIZOVÁ INTERVENCE - rozhovor směřovaný k základní orientaci v příčinách krizového stavu, je to cílená intervence zaměřená na zvládnutí potíží, obsahuje také návrh opatření; vykonávají pouze školení pracovníci

12. DOPROVOD - fyzický doprovod do instituce a asistence klientovi při jednání.

13. KONTAKT S INSTITUCÍ – jednání s institucí ve prospěch klienta.

14. KONTAKT S RODIČI - vychází z potřeb klienta, vždy se souhlasem klienta; zájem ze strany rodičů, předání informací např. o pobytu klienta v klubu.

15. KLIENTSKÁ PRÁCE - společné definování dohody s klientem, tvorba individuálního plánu, revize a konzultace o tématu IP a dohody (případová práce).

(Každý návštěvník Klubu se může stát „klientem“ této sociální služby (Klubu R-Mosty). Co to znamená? Můžeš s Klubem uzavřít ústní (nebo i písemnou) dohodu ze které vyplývá, že ti jsou pracovníci k dispozici při řešení tvých životních kroků a situací (obtížných i radostných).

S pracovníkem v soukromí vyplníš jednoduché dotazníky, které vám oběma napoví, čemu je dobré se věnovat proto, abys byl v životě spokojenější. Zvolíš si „svého“ (klíčového) pracovníka, se kterým se minimálně 4x v roce na patře setkáte a podíváte se na to, jak se máš a jak se ti daří. Za pracovníky můžeš přijít se svými potřebami kdykoliv (v otevírací době). Kdykoliv můžeš požádat o nahlédnutí do tvé složky, kde jsou napsané všechny aktivity, které jsi v klubu dělal/a.).

Příloha 2

Ukázka přepisu rozhovoru, 49 minut

Výzkumná otázka je, jak pracovníci NZDM prožívají své obavy s klienty. Co bys k tomu řekla?

Jak je prožívají? Co prožívají, nebo obsahy?

Všechno.

Tak první mě napadají asi prožitky jako spíš způsob. Když si třeba vybavuju, když jsem nastoupila anebo když mám nějaký horší období, že třeba jsem unavená nebo v osobním životě je to těžší, takže člověk je takovej bezranější v tý práci... tak si vybavuju, že třeba ty obavy se projevují i tělesně. Že opravdu je cejtít, že buší srdce, člověk je takovej jako nervózní. Vlastně to prožívání je podobný, jako když je člověk vystavenej nějakýmu nebezpečí. Možná někdo takhle prožívá zkoušky ve škole. Byl to úplně jinej druh ohrožení pro mě, tak mi to spíš připomínalo fakt jako nebezpečný situace, kdy je pro mě něco důležitýho ohroženo. Byť v podstatě nikdy jsem se nebála o fyzický bezpečí, ale cejtila jsem, že způsob, jakým se ti klienti chovaj, tak se ohrožuje nějaký moje sebepojetí, hodnota... skrz třeba jejich posměch nebo to... takže si prostě vybavuju jako pocity tělesný silný, takže si umím představit, že některý lidi to můžou, jako by přes tělo... víc nebo míň. Pak si myslím, že ...jak používáš to slovo zaplavený, tak je možný, že když ty obavy jsou hodně intenzivní tak můžou až jakoby přelejzat do toho, že bráněj tomu člověku v práci, jako kvalitní. Takže můžou bejt takový zaplavující například ty obavy. A pak ale zase mám dojem, že když je jakoby pracovní kolektiv, a lidi zvlášť zkušenější, který člověka vedou, ... a supervizor..., tak když jsou jakoby opravdu podpůrný a umí to dobře rámovat ty obavy, tak je to zase úplně perfektní jakoby nástroj k tomu růst jako člověk. Že mám pocit, že když tam je to uvědomění „bojím se“ a ted' to to jako dovolím říct a zjistím, že za to nejsem odsuzovaná, nejsem za to peskovaná, nějak perzekuovaná, nejsem podivňouš v práci, ale je mi řečeno, že je to běžný, normální a je to něco, na čem můžeme pracovat, tak potom ... to vlastně jakoby popisuju svoji cestu... tak potom už to pro mě byly jenom takový jako obsahy pro supervizi nebo intervizi se spolupracovníkama. A spíš šlo jenom o tom podiskutovat a přicházet na konkrétní řešení konkrétních strachů. A vlastně si i uvědomit, že nemusím zvládat všechno. Že prostě jsou situace, který... třeba můj jinej kolega nebo

kolegyně... pro ně nejsou tak náročný, takže se tomu vystaví. Třeba práce se skupinou, která je pro mě těžká. Ale zase je pro mě méně těžký jít do hlubokých témat. A vím, že třeba zas jiný kolegové říkali, že měli třeba strach, že budou moc vtíravý pro ty děti nebo tak. Ale mám pocit, že člověk nemusí být superhero, ale může si to rozložit v týmu. Takhle asi obecně...

Představ si teď, že začíná tvoje přímá práce na klubu. Vžij se prostě do té situace, že seš na začátku otevíracky vlastně. A jaký jsou tvoje strachy?

Moje strachy jsou, že přijdou hodně konfliktní děcka, starší. Nevím proč, ale u mladších nemám ten problém. Ale starší, třeba 14ti, 15ti, bude jich víc a bude mezi nima nebo se mnou nějaký konflikt, kterej bude jako hrozně těžko řešitelný. Tak situace bude spleť a já nebudu vědět, co v ní mám dělat. To je třeba jakoby strach. ... a občas třeba takovej strach, aby nepřišel někdo, kdo je třeba hodně v krizi, protože to je pak jako takový hodně apelující, aby člověk nějak to nezvorál a pak toho člověka nějak jako neposunul někam jako do špatně. Teď třeba přišla ta klientka, která říkala, že se stalo něco fakt hroznýho, tak jsem cejtla jako bušení, bylo mi nepříjemně. Pak jsem zjistila, že ji trápí něco, co pro mě není ohrožující. Prostě jako měla jsem velkej strach, že se něco stalo s jejím dítětem a nakonec našťestí to byl problém ve škole, kterej ale není za nějakou hranou, jako že by ho jako... nad naši sílu. Takže

jako buď se bojím konfliktu, nebo se bojím toho, že ten klient bude prožívat něco tak těžkýho, že to já bych už těžko zvládala.

Ty popisuješ jako strašně hezký detaily, nad kterýma já jsem se zamejšlel v hlavě, na který bych se bejval doptal... a tak je klidně pojd'me ještě rozvinout... co si ti tady děje, v tobě?

Uvědomuju si ty obavy a snažím se jako by s nima nějak vyrovnat. Takže jsou uvědomovaný a to už právě díky té nějaký práci, která je za mnou. Že ze začátku jsem měla spíš jenom tendenci je potlačovat na té intenzitě. A teď už si je uvědomuju a nějakým způsobem se snažím najít nástroje v sobě nebo ve svém okolí, který to jako zmírní. Takže vím, že třeba když přijde člověk v krizi, tak pomůže od toho trochu podstoupit, uvědomím si, že třeba můžu zavolat kolegovi, že se něco nemusí třeba řešit okamžitě, že prostě nejde hned v tu chvíli o život. A ve chvíli, kdyby tam byl třeba nějaký konflikt s těma klukama, tak to pomáhá taky jako trochu podstoupit, ale zároveň jako uvědomění, že jsou tady prostě kolegové. Že taky už jsem něco zvládla, tak můžu znova jakoby tou situací projít. Hodně mi pomohlo, když jsme na supervizi probírali, že ty konflikty, že to

člověk jako nemusí brát, že to musí jako vyhrát. Že to musí nějak jako strašně ustát. Že vlastně se dá učit i ze situace, která dopadne hrozně.. třeba rozbitej klub a napadenej pracovník a tak. Ale i z toho to pak prostě dá nějak vzít a učit se z toho. Takže vlastně kus toho strachu může odejít tehdy, když se to vevnitř trošku přeskládá to paradigma. A už se na to jakoby dívám jinak. Už né jako na zápas mezi mnou a těma dětma, ale na situaci, ve který jsme tak nějak všichni spolu a prostě nějak ji prožijem.

Přemýšlím o potenciálním řešení tý situace, protože tím jsem víc připravená a tím ten strach je menší.

A když se zaměřím jenom jakoby na to tvoje osobní prožívá bez těch plánů. Jenom kdyby ses podívala jenom na sebe jako sondou nějakou zvrchu... jako metapohledem, prostě zdálky. Tak jak se to v tobě rozehrává? Co to v tobě vyvolává? Jak ti běží co v hlavě?

Hodně záleží na kontextu. Jako když mám dobrej den, to znamená ... už takový blbosti, jako že je člověk vyspalej, nějak prostě psychiky stabilní, jako najedenej... prostě jakoby tělo je v pohodě a psychika z nějakýho důvodu, někdy i nejasnýho, prostě taky, tak v podstatě ty obavy jsou jak jako malý kuličky hrášku, jo. Jsou tam, vím o nich, ale zatím mi nebrání téměř v ničem, spíš jsou totiž v podobě výzvy. Spíš se ten strach v podstatě transformuje do výzvy a asi tak jako... takže tam to jako nerozehrává nic moc. Tam funguju na tělesný úrovni stejně, a v tý mentální mě to ani nevybuzuje k těm plánům... spíš tak si jako pluju, vím o tom strachu, ale zároveň vím, že to prostě dneska zvládnou, protože se cejtím stabilně. Pak jsou dny, kdy můžu bejt oslabená třeba kvůli nějaký probíhající nemoci nebo slabosti těla prostě... nebo nevyspání, co já vím. Anebo může bejt nějaká jakoby křehkost tý psychiky, protože se třeba v jiných oblastech života třeba děje něco, co ovlivňuje i mě... tak v ten okamžik ten strach má jakoby takový tendence jakoby mě zaplavit a právě jakoby ovlivňovat i moje tělesný prožívání... to tělo jako by reagovalo, že by mělo bejt ted' pod nějakým útokem... a v ten okamžik to ve mně vyvolává.. kromě těch plánů... i takový jakoby různý moje tendence se uklidnit... takže na mě hodně funguje kafe, hodně si chodím dělat pití různý, nebo se snažím zaměstnat nějakou činností. A hrozně pomáhá, když je ten klub plnější, ne jako ted', kdy je dětí málo, tak vklouznu prostě do práce, která je. A v ten okamžik ten strach téměř jako odchází, protože vůbec prostě není vůbec prostor na to myslet.. a věnuju se hodně tý přímý práci, to mě baví a řeším tady a ted'.

Co je spouštěčem těch obav na tý přímý práci?

Když se nedávno stalo něco takovýho... teď mě to třeba nenapadá, protože kluci nedorazí, prostě k nám teď nechodí pubertáci, takže tuším, že se to hned tak nestane. Ale bylo období, kdy sem chodili děcka nás vyloženě vysírat, takže člověk věděl, že když se to stalo předevcírem, tak se to může stát zase.

Ty tady popisuješ, čím se to rozehrává v tobě... a je tohle pro tebe nějak typický?

Myslím, že jo, že to je nějaká moje reakce na ohrožení...

V jiných situacích by teda mohla probíhat tak nějak podobně...?

Jo, jo.

Jak tě strachy ovlivňují?

Dost. Protože jsem založením jako úzkostnej člověk, mám nějakou neurózu i úzkostnou, беру léky od psychiatra. Takže jako to téma je pro mě jako aktuální hodně. Ale zároveň mě asi baví ho překonávat. Že vím, že když jsem se... já jsem nikdy nechtěla pracovat s dětma a pak jsem se k tomu dostala tím, že jsem dělala dobrovolnici ve slovenský romský osadě... a tam se spojilo to, že i když to tam bylo nějak drsný, tak mi tam zároveň bylo nějak dobře a přirozeně. A do Prahy jsem už jela s tím, že přesně v takovýhle práci chci být. Takže když jsem pak začala dělat v nízkoprahu, v Karlíně, tak bylo to jiný. Ty děti byli mnohem míň vděčný než v tý osadě, v něčem to bylo jakoby náročnější. Ale byl tam ohromně ten pocit výzvy a toho, že jsem tak, kde mám bejt. Takže by se dalo říct, že když se mi ten strach mění ve výzvu... nebo... ráda si měním strach ve výzvu. A v ten okamžik už mě ovlivňuje v tom smyslu, že mě baví do toho jít. Když ten strach přeroste nějakou míru, že už to nejsem schopná vnímat jako výzvu a mám pocit, že mě to ničí... tak odcházím. ... z prostředí, ze situace, z toho způsobu života.

Jak to ovlivňuje vlastně tvoje chování k lidem, když máš takovouhle obavu, strach v tý přímý práci?

Určitě jsem staženější a agresivnější. Když jakoby cejtím strach, tak mám pocit, že ze sebe nedokážu dát tolik, kolik jako normálně. Když mluvíme teda o práci. A mám tendenci se bránit a mluvit třeba agresivně, naštvaně. Anebo naopak se nějak jako stáhnout a bejt taková pasivní. Když jako prožívá strach nepříjemným způsobem, ne jako výzvu. Když ho cejtím jako výzvu nebo si ho tak přeložím, tak do tý situace jdu a snažím se chovat jako co nejpřirozenějc a občas se dostávám do takovýho jako rauše, jako když člověk prožívá jako dobrodružství, nebo je to vlastně zábavný, adrenalin, ale ne nepříjemně.

Teďka jsme se věnovali hodně tomu, co je jakoby dáno tebou při vstupu do tý práce. Ale neopouštíme tohle téma, ještě to bude určitě zaznívat v těch dalších oblastech.

A já se tě ještě chci teďka zeptat: jsou ty obavy jako způsobený jakoby tímhle druhem lidí? Je to těm klientama ty obavy?

Je to spíš způsobený jejich chováním. Jakoby by to vcelku mohli být (pauza) asi jakéhokoliv druh lidí, kterej prostě má tendence zkoušet hranice a překračovat nějaký, minimálně psychický bezpečí toho člověka. Je to vyložene kvůli tomu, že narážej, že používaj posměch a nějakým způsobem urážky, znehodocení. Tak to je pro mě nějak těžký, to ve mně vzbuzuje strach. Ale dokážu si představit, že to nedělají jen děcka, co chodí do klubu, ale když si představím, že bych třeba pracovala s vězněma, tak si umím představit, že tam se to bude dít.

Další oblast, co v tobě vyvolává obavy, to jsou nějaký urážky osobní?

Ano.

Jak právě tohle se v tobě prožívá? Když jde o tyhle ty urážky například? Osobní útoky.

To je zajímavý... protože ještě je jakoby rozdíl, kdo ty urážky dělá. Jestli to jsou klienti, který nějakou svojí osobností nasedají na nějaký moje mechanismy nebo zkušenosti z dřívějšíka.. třeba když je ten klient podobnej klukům, který mě ubližovali, právě urážkami... tak to nasedá mnohem víc a já se cejtím mnohem ohroženější, než když to dělá typ člověka, kterej takhle nenedá a ty jeho urážky já jsem schopá brát mnohem víc s nadhledem. Možná ze začátku práce pro mě byly ty urážky a vyložene, když mě ty děcka neposlouchaly... když jsem třeba řekla „a dost, bežte ven, protože tady už se chováte agresivně“, a oni nešly, zatímco postupem doby už to spíš začlo být ne ta urážka, ale že jsem začala mít pocit, že nezvládnou tu situaci. Když se mi třeba začnou prát na klubu a já je nebudu schopná odvést.

A to je jakoby obava spíš za to zařízení?

Ne. To je spíš obava z toho, jestli jsem tak dobrá a dokážu to zvládnout.

Aha, aha. Takže tam nejde o to, že se dotýkají tvý osobní hranice, v první řadě, de tam o to, jestli ty to dokážeš jako kompetentně zvládnou nějak?

Ano.

To, za čím jde tvoje hlava, je to, jestli to zvládneš?

Je to tak. Myslím si, že čím víc člověk jako na sobě pracuje, nějak si uvědomuje tyhle věci a čím víc jsem byla schopná se oddálit od toho, abych to měla příliš spojený se svojí jakoby hodnotou nebo kompetentností a díky tomu hodnotou, tím jsem byla klidnější. Vlastně to ohrožení těma dětma bylo o tom, jak já si je beru. Ne proto, že by ty děti byly nebezpečný.

Ovlivňuje tě nějak právě strach z těchto situací klientských?

No určitě mě ovlivňuje v tom smyslu, že ... tím, že ty situace jsou častý, protože prostě naše děcka jsou takový, proto třeba právě potřebují tu sociální práci. Protože takhle fungují a je to konfliktní způsob fungování, kterej je může někam dovést. Tak proto třeba já teď říkám, že si potřebuju odpočinout. Protože cejtím takový přepálení. Jako že se nestalo nic tak špatnýho nebo traumatizujícího, v x těch situacích si myslím, že jsem prošla dobře, v některých si myslím, že jsem mohla selhat a třeba zbytečně brzo volat policii nebo co já vím... křičet na děti nebo tak. Ale cejtím, že ta pravidelnost toho, že se to znova a znova a znova opakuje, tak mám dojem, že nejsem tak robustního uspořádání, abych se třeba otupěla. A zároveň je to taková svoboda přiznat si, že prostě jsem křehká a dlouhodobý vystavení se takovýhle výzvě není něco, v čem bych mohla pokračovat. Ale myslím, že některým těm dětem se mnou může bejt fajn. A těch, kterých se vlastně bojím, tak s těma jsem si nenašla cestu. Já se pak víc bráním, než se snažím toho člověka provázet. Když to je prostě nějakej klučina, kterej má v agresivitě potěšení, tak pro mě to je tak cizí svět a on mě tak jako ohrožuje, že ... dřív to pro mě byla výzva, že jsem se snažila porozumět... po pěti letech jsem už udělala, co jsem mohla.

Myslíš, že ten svět toho klienta z toho může mít prospěch, když ty sis ty svoje strachy takhle zvědomila a jednáš na základě toho?

To určitě! Jako některý ty strachy se dali i sdílet s dětma... jako, že bylo fajn říct jim prostě „hele, teďka mi je nepříjemně v týhle situaci“, nebo tak... a někdy to mělo za účinek, že se ta situace zklidnila. Ale stejně byla dál hrozně náročná a další den se to třeba opakovalo

Ovlivňuje tohle přímo to tvoje chování k těm klientům?

No určitě, určitě! Jakoby formuje to můj způsob, jakým s nima mluvím a právě jestli jsem víc napojená na ně nebo jestli jsem víc v obraně. Nejlepší v tom kontaktu je jako bejt napojená na sebe, vědět, co prožívám a zároveň i s tím druhým člověkem. Jenomže, když už je ten strach hodně ohrožující, tak já přestávám cejtít spojení s tím člověkem a už jsem jenom v sobě. Takže se jenom bráním, vlastně.

Jo jo, to je hezký tohleto tvoje popisování. Je taky možný, že některý strachy jsou spojený s prací, s pracovním prostředím? S tím, jakej tady je závazek, příkazy, prostor, nadřízený, metodiky, duch organizace nebo smysl práce?

Myslím si, že ne. Přemýšlím, že jsem byla jako ve dvou různých prostředích a mám dojem, že ve vobou jsem prožívala, i když tady teda mnohem víc, že můžu selhat. Že jakoby můžu

nezvládnout, takže jakoby takovej děs z toho, že nesmím udělat chybu nebo... když tady někdo něco rozbije, tak to bude průšvih.

A tohleco říká jako kdo, že tohle se nesmí stát?

To říká někdo ve mně. Já mám jakoby pocit, že pracovní prostředí mi to nezpůsobuje, určitě ne jako tady.

To je super. Jsou tvoje strachy takový, že by ovlivňovali nějak tvůj vztah k tomuhle pracovnímu prostředí, k práci, k organizaci?

To určitě. Jakoby když ten strach převažuje, nebo nějaká únava z toho, že se prostě furt dějou nějaký konflikty, nějaký vymezování hranic a tak. Mně se pak do té práce nechce. Jakože nechut' ráno vstávat a chodit do práce

Jaký myšlenky se ti honějí v hlavě, když se ti objevují strachy?

Určitě se mi objevují jako scénáře, co se může stát. Což se na jednu stranu snažím zastavovat, protože to je nesmysl, protože to není tady a teď. Ale je to jako, když teď mluvíme o myšlenkách.

Okey, nějaký další ještě?

Pak různé pochyby, pochyby, jestli jsem dost kompetentní pro tu práci. Jestli tam mám být nebo nemám, jestli škodím, nebo jsem přínosem. Hodně kolem té kompetence, no.

Je to jako kompetence osobnostní, nebo k roli pracovníka sociálního?

Je to kompetence k roli pracovníce v NZDM. Jako pracovníce v senior domě nebo jinde obstojím. Z toho nemám strach. Ale konkrétně při týhle práci s touhle cílovou skupinou, tak jestli prostě jsem na správném místě, když se vlastně bojím.

Takovéhle myšlenky se ti v hlavě objevují. ... A řekla bys, že je na těch tvých obavách něco specifickýho?

Nevím, jestli to není i u druhých, ale ten společnej jmenovatel je „obstojím jako profesionál, jsem prostě kompetentní?“ a to měřítko si dost do určitý míry vytvářím sama, protože třeba

zpětnou vazbu za ty roky většinou mám pozitivní na sebe jako na pracovníka. A jako ne že jsem jako hvězda nebo tak, ale myslím si, že jsem podle mě fajn, průměrněj jako pracovník nízkoprahovej a že jako rozhodně neškodím. Takže to měřítko, jak mám být dobrá, si jako vytvářím nějak, když třeba pozoruju lidi, kterým to jde líp než mně, nebo já mám ten pocit, že jim to jde líp než mně, že prostě si snáz ustojí tu autoritu nebo snáz navážou kontakt. Takže já si vytvořím nějaký měřítko a ten společnej jmenovatel, to specifikum se vždycky nějak dotýká mojí hodnoty jako pracovníka

A tyhle ty obavy, o který se bavíme jsou spíš jenom tvoje nebo je mají i ostatní?

Jakoby jestli prožívají něco podobného? Nevím, jestli jsem se setkávala s tím... nebo jako obavy o kompetentnost, to vím, že jsem zaslechla ve svých jako pracovních kruzích. Že to je jako určitě téma velký. Ale mám dojem, že ne vždy bylo spojený s tím strachem z dětí. Zatímco já jsem to měla hodně spojený s klientama. Oni to mohli mít třeba s provozem. Třeba.

Cože tebe teda nijak nestraňuje.

Ne.

Poznal bych na tobě, při té přímý práci, že prožíváš obavy?

Poznal bys to asi při nějaký hodně vyhocený situaci. Protože bych reagovala... vracím se teď ve vzpomínkách, tak si pamatuju, že jsem křičela....

Proč jsi křičela?

No aby dali... buď aby dali pokoj děcka... nebo aby šly pryč, byla jsem naštvaná... což si myslím, že je trošku odvrácená strana strachu. Že kdyby mě to neohrožovalo, tak si myslím, že bych neměla vztek, neměla bych pocit bezmoci. Myslím si totiž ... a to je ono... myslím, že mohly bejt situace, který byly vyhocený, a já jsem vždycky měla radost, když se mi podařilo bejt vevnitř klidná. A to ten křik je pak jinej. Člověk třeba zvýší hlas, zakřičí. Ale je to úplně něco jinýho, než když jsem v emoci. Takže myslím, že to se pozná ten rozdíl. Myslím, že se dá křičet a dá se křičet bez hněvu, když musíš zařvat, protože ty děti jsou na to zvyklý. Ale pak si myslím, že je velkej rozdíl, když se bojí a pak je nasranej. Bejvaly takový docela fajn situace, že se nám dařilo v týmu, že to většinou chytlo jenom jednoho z nás, takže tam ten druhý vplul, byl ten klidnější a tu situaci třeba dokázal stáhnout. Nejhorší je, když ty situaci se podaří zasáhnout všechny na tom klubu. Ale to mám dojem... buď si to nepamatuju, ale spíš si pamatuju to, že ten druhý vždycky dokázal přijít na pomoc. To bylo super. A že právě to mohl poznat, protože tam prostě vplul, aniž bychom si to řekli. Nějak to čuchal, cejtil prostě. Že ta situace... že ji nemám třeba pod kontrolou. Tak to bylo moc prima. A vím, že jsem to měla podobně taky. Že jsem někdy prostě cejtila, že ten kolega nebo kolegyně, že jsou jako trošku v úzkých nebo jsou třeba až moc naštvaná, že něco není úplně v pořádku, tak já tam prostě vklouznu a nějak to trošku učešu. To je jako moc fajn, když se tohle daří

Změnily tě nějak tvoje obavy?

Jo jo jo, já myslím, že k lepšímu. Jako protože mám to štígro, že jsem obklopena fakt nějak lidma, kde se o tom může mluvit a kolikrát se i přiznají, že třeba podobně prožívají to

samý. Takže spíš jsem dostávala podporu a různé tipy na to, co s tím dělat. Takže si myslím, že jsem mohla povyrůst. A naučila jsem se přijímat, že mám nějaký omezení kam růst taky.

A co ty obavy? Změnily se nějak za průběh doby?

Možná se trochu utlumily, ale spíš bych si řekla, že je to možná typ obav, kterej je jako můj životní příběh se s nimi prát celý život. Protože nezmizely. Ale přišla jsem na to jak s nima víc pracovat. Právě to je jeden důvod, proč mě tak sociální práce baví s těma dětma nebo mladýma, to je že mě vlastně vychovali. Tím svým různým chováním. Vyzývali vlastně slabý místa v mý povaze, což znamená, že jsem měla strach, ale zároveň jakoby přežila jsem to, dozvěděla jsem se něco, něco jsem dokázala poopravit. Takže to je super. Neměnila bych.

Okey. Tak jo! Je tady něco, na co jsem se měl zeptat a nezeptal? V tomhle tématu?

Já mám pocit, jako kdyby jo... ale nevím, jako to přesně specifikovat. Něco jako, odkud se bere... že ten pracovník to prožívá tak vážně, že se bojí toho selhání. Nebo odkud se bere až jakoby přílišná vážnost... trochu mě napadá, že tam by možná mohly bejt, mimo jiný, i ty zákony a tak... a že ten pracovník je hrozně málo chráněnej. Že jako by třeba nějakým způsobem jednal, dokázal by čelit tomu, čeho se bojí, ale má třeba strach i z toho, aby jako nepřekročil nějaký etický kodexy nebo nějaký... pamatuju si... jednou jsem dala jednomu klukovi facku. Na vedení mi řekly „to né“, to bylo super... ale tohle jsou přesně ty momenty... to je jasný že takhle se chovat vždycky by bylo selhání. A vlastně slabost. Ale zároveň mám pocit, jako kdyby se ten obor tak zvláště jako víc a víc svazoval a takovýhle situace by mohly bejt víc a víc co se týče jakoby postihů pro tyhle pracovníky.

Svazoval, protože se tady myslí jako by na tu ochranu toho dítěte a práv, ale ne na toho pracovníka? Že jsou málo chráněný?

No, no. Jakoby prostě, že občas jakoby správně mířená facka nebo nějaký ne přesně předepsaný chování může jako hrozně pomoci tomu cíli té služby. Ale přijde mi, že ve snaze jako ochránit... tak je to taková vlastně těsná kazajka, no.

Takže to pracoviště, když se k tomu takhle obloukem vrátíme, a ty podmínky, co jsou daný z vrchu dolů... a chudák pracovník, ten to musí nějak zvládat... tak vyvolávají jakoby tu vážnost toho prožívání?

Mám pocit, no. Jo, no, že aby pak jako neohrozil tu organizaci, kterou má rád, svých chováním, aby sám sebe neohrozil, nepřestoupil zákon. Já osobně mám dojem, že přes všechny ty možný nařízení a věci zákona, tak že přestávám vidět tu realitu ... abych nebyla

jako kamarád, ale aby to bylo zase dost, a pro mě už to přestává bejt funkční. Já přestávám vidět ty lidi. Chci se nějak na lidský úrovni k těm klientům, lidem, jakoby vrátit s tou výhodou, že mám nástroje, kdy už tuším. Budu tom moct dělat jakoby lidštějc, mi připadá. K tý únavě z těch klientů navíc přispívá i tohleto. Ono je někde za tím nějakěj dobrej úmysl nějaký ochrany a kontroly a tak, ale už se prostě ztrácí... připojujou se prostě ty obavy, kde já něco přetřápnu i když by mi to přišlo naprosto přirozený. Najednou se dozvím, že by to mohl bejt přečin, jo. Chci dobrou věc a ještě za ní budu potrestaná.

Okey! Napadá tě ještě něco dodat?

Mám pocit, že toho prostoru pro to spontánní prostě ubývá.

Jsme na konci. Jak se ti zdál tenhleto rozhovor?

Těžkej! Jsou to jakoby hodně citlivý oblasti, který člověk ani třeba nechce přiznat.

Moc ti děkuju! Za otevřenost, za upřímnost, takovou opravdu jako niternou! Cejtím to jako velkou pomoc.

A mně bylo příjemný povídat.